

## ΔΥΤΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ/CULT STORIES

Ιδρυτής σειράς  
Άρης Μαραγκόπουλος

Επιμέλεια σειράς: Άρτεμις Λόη  
Μετάφραση - Σημειώσεις: Γιώργος Μπέτσος  
Διόρθωση: Φώτης Πέτρου  
Εξώφυλλο - Σελιδοποίηση: Μαρίνα Μπίτσικα

Τίτλος πρωτοτύπου: *The Western Lands*  
Copyright © William S. Burroughs, 1987  
All rights reserved

Copyright © 2023 Εκδόσεις Τόπος  
για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο  
ISBN: 978-960-499-474-8

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμία διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύονται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Τόπος  
Μεθώνης 71Α, 10683 Αθήνα  
Τηλ.: +30 210 8222835  
Επικοινωνία: info@motibo.com

Κεντρική διάθεση  
Ζωσιμάδων 6, 10683 Αθήνα  
Τηλ. +30 210 3221580  
Επικοινωνία: bookstore@motibo.com

[www.toposbooks.gr](http://www.toposbooks.gr)

Ουίλιαμ Σ. Μπάροουζ

ΔΥΤΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ

Μετάφραση, σημειώσεις  
Γιώργος Μπέτσος





ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ ΣΤΟΝ  
ΜΠΡΑΪΟΝ ΓΚΑΪΣΙΝ  
1916-1986

Τα ισπανικά, τα γερμανικά και τα γαλλικά έχουν μεταφερθεί αυτούσια από το πρωτότυπο κείμενο. Η απόδοση των γερμανικών ανήκει στη Βασιλεία Νέγρη.

Οι *Δυτικές Χώρες* αποτελούν το τελευταίο μέρος μιας τριλογίας, η συγγραφή της οποίας ξεκίνησε πριν από δεκατρία χρόνια. Τα δύο πρώτα μέρη της, οι *Πόλεις της κόκκινης νύχτας* και ο *Τόπος των Νεκρών Δρόμων*, κυκλοφόρησαν το 1981 και το 1984 αντίστοιχα.

Ο συγγραφέας επιθυμεί να κάνει μνεία στον Νόρμαν Μείλερ και στο βιβλίο του *Αρχαία δειλινά* ως πηγές έμπνευσης για το παρόν έργο· στην Ντάφνι Σι για την εξεύρεση υλικού σχετικού με τους λεμούριους και τις προσιμίδες· στον Πίτερ Λ. Ουίλσον και στον Τζέι Φρίντχαϊμ για την έρευνά τους σχετικά με τον Χασάν Ι Σαμπάχ· στον Ντιν Ρίπα για την ειδημοσύνη του στα φίδια και στις σκολόπενδρες· στον Ντέιβιντ Όλε για την κοπιαστική και επιμελή δακτυλογράφηση του χειρογράφου· στον Τζέραλντ Χάουαρντ, που καταπάστηκε με το κείμενο από το πρωτόλειο πολυσέλιδο χειρόγραφο μέχρι την ολοκλήρωσή του – τον ευχαριστώ για την υπομονή του και την πίστη του· στον Ντόριαν Χέιστινγκς για την προσεκτική διόρθωση· στον Άντριου Γουάιλι για την πολύτιμη βοήθειά του, για την ενθάρρυνση και την αφοσίωσή του· στον Ρίτσαρντ Σίβερ, ο οποίος καθοδήγησε με συνέπεια την έκδοση των *Πόλεων της κόκκινης νύχτας* και του *Τόπου των Νεκρών Δρόμων*· στον Μπράιον Γκάισιν, ο οποίος με μύησε στον Χασάν Ι Σαμπάχ και με δίδαξε πώς να βλέπω· και στον Τζέιμς Γκράουερχολτς, ο οποίος έστησε και επιμελήθηκε τούτο το βιβλίο, καθώς και τα άλλα δύο – τον ευχαριστώ για όλα τα χρόνια.







# 1

Ο ηλικιωμένος συγγραφέας ζούσε δίπλα στο ποτάμι, σε ένα παροπλισμένο βαγόνι φορτηγού τρένου. Στο παρελθόν η περιοχή υπήρξε χωματερή και στο σημείο κάποτε ορθωνόταν ένα βουνό από παλιοσίδηρα. Πλέον, ο χώρος δεν είχε τέτοια χρήση: Επρόκειτο για είκοσι παραποτάμια στρέμματα τα οποία ο συγγραφέας είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του, εργολάβο κατεδαφίσεων και έμπορο άχρηστων μετάλλων.

Πριν από σαράντα χρόνια ο συγγραφέας είχε εκδώσει ένα μυθιστόρημα που είχε προκαλέσει αίσθηση· επίσης είχε κυκλοφορήσει μερικά διηγήματα και ορισμένα ποιήματα. Είχε κρατήσει τα αποκόμματα, όμως ήταν κιτρινωπά και εύθρυπτα πια, και ποτέ δεν τα κοιτούσε. Αν επιχειρούσε να τα βγάλει από τη ζελατίνα του λευκώματος, θα σκίζονταν και θα γίνονταν σκόνη.

Μετά το πρώτο μυθιστόρημα ξεκίνησε το δεύτερο, το οποίο ωστόσο έμεινε ημιτελές. Όσο περισσότερο έγραφε, τόσο περισσότερο μεγάλωνε η αποστροφή του για τις λέξεις του. Εντέλει, άρχισε να τον πνίγει, σε βαθμό που να μην μπορεί να τις αντικρίσει στο χαρτί. Η επίδρασή τους θύμιζε τη σταδιακή συσσώρευση του αρσενικού ή του μόλυβδου στο σώμα και λίγο πριν η ποσότητά τους φτάσει σε κρίσιμα επίπεδα... μουρμουρίζει το ρεφρέν του «Dead Man Blues» του Τζέλι Ρολ Μόρτον. Είχε ένα παλιό κουρδιστό γραμμόφωνο της Victrola και πότε πότε έπαιζε τους ελάχιστους δίσκους του.

Συντηρούνταν από ένα μικρό επίδομα της Πρόνοιας και μία φορά την εβδομάδα περπατούσε μέχρι το μπακάλικο, ενάμισι χιλιόμετρο μακριά, για να αγοράσει λαρδί, φασόλια κονσέρβα, ντομάτες, λαχανικά και φτηνό ουίσκι. Κάθε βράδυ άπλωνε παραγάδια και συχνά έπιανε τεράστια γατόψαρα και κυπρίνους. Χρησιμοποιούσε και παγίδες, πράγμα παράνομο, αλλά κανείς δεν του είχε δημιουργήσει πρόβλημα.

Τα πρωινά συχνά έμενε ξαπλωμένος και παρακολουθούσε συμπλέγματα δακτυλογραφημένων λέξεων να αλλάζουν διαρκώς θέση μπροστά στα μάτια του καθώς εκείνος προσπαθούσε να τα διαβάσει, πάντα ανεπιτυχώς. Σκεφτόταν πως αν μπορούσε να καταγράψει αυτές τις λέξεις –τις λέξεις κάποιου άλλου–, ίσως κατάφερνε να γράψει άλλο ένα βιβλίο και μετά να... μάλιστα... και μετά τι;

Τον περισσότερο καιρό τον περνούσε καθιστός αγνατεύοντας το ποτάμι από μια μικρή βεράντα με σήτα, την οποία είχε στήσει στην οροφή του βαγονιού. Είχε ένα δωδεκάρι δίκαννο και πότε πότε χτυπούσε ορτύκια ή φασιανούς. Επίσης, είχε ένα τριανταοχτάρι κοντόκαννο περίστροφο το οποίο φυλούσε κάτω από το μαξιλάρι.

Ένα πρωί οι καθιερωμένες δακτυλογραφημένες λέξεις μετατράπηκαν σε χειρόγραφες. Προσπάθησε να τις διαβάσει. Ορισμένες ήταν γραμμένες σε κομμάτια χαρτόνι και άλλες σε λευκές κόλλες χαρτιού γραφομηχανής· ο γραφικός χαρακτήρας ήταν παντού ο δικός του. Ορισμένες λέξεις ήταν γραμμένες στον εσωτερικό πάτο ενός χαρτόκουτου εφτά επί δέκα εκατοστών περίπου. Τα τοιχώματα του κουτιού ήταν μισοσκισμένα. Παρατηρώντας τες, διέκρινε μία φράση: «η μοίρα των άλλων».

Μια άλλη σελίδα είχε γράμματα κατά μήκος της αριστερής πλευράς, καθώς και στην κορυφή της. Το δεξί τμήμα της, μια επιφάνεια οχτώ επί δεκαοχτώ εκατοστών, ήταν κενό. Οι λέξεις ήταν γραμμένες η μια πάνω στην άλλη και ο γέροντας δεν μπορούσε να διακρίνει καμία.

Πάνω σε ένα καφετί χαρτί διάβασε το εξής: «2001».

Υπήρχε άλλο ένα λευκό χαρτί στο οποίο ήταν γραμμένες έξι εφτά προτάσεις. Ορισμένες λέξεις είχαν διαγραφεί, όμως κατάφερε να διαβάσει το εξής:

«λοιπόν σχεδόν ποτέ».

Σπκώθηκε κι έγραψε τις λέξεις σε μια κόλλα χαρτί. Υπήρχε μια ταινία που λεγόταν *2001* και είχε να κάνει με διαστημικά ταξίδια και έναν ηλεκτρονικό υπολογιστή ονόματι HAL, ο οποίος βγαίνει εκτός ελέγχου. Ο συγγραφέας είχε αρχίσει να διαμορφώνει μια ιδέα για ένα νούμερο εγαστρίμυθου στο οποίο θα χρησιμοποιούσε υπολογιστή αντί για κούκλα, αλλά δεν κατάφερε να την ολοκληρώσει.

Ως προς την άλλη φράση «λοιπόν σχεδόν ποτέ», ο γέροντας κατάλαβε αμέσως πως δεν σήμαινε «μάλιστα σχεδόν ποτέ», δεν υπήρχε λογική αλληλουχία στις λέξεις.

Έβγαλε τη γραφομηχανή του η οποία είχε μείνει ακρινοποίτη για πολλά χρόνια. Η θήκη ήταν γεμάτη σκόνη και μούχλα και η κλειδαριά ήταν σκουριασμένη. Την ακούμπησε στο τραπέζι όπου έτρωγε. Επρόκειτο απλώς για σανίδια στερεωμένα στον τοίχο με ένα βαρύ κομμάτι κοντραπλακέ πάχους ενάμισι εκατοστού από πάνω τους. Κάθισε στην παλιά δρύινη καρέκλα, έβαλε χαρτί στη γραφομηχανή και άρχισε να γράφει.

Βλέπω μια πλαγιά που μοιάζει καλυμμένη με άμμο, χαρακωμένη από τον άνεμο. Στην επιφάνειά της, όμως, υπάρχει γρασίδι και πού και πού ξεφυτρώνει κάποιο πράσινο φυτό. Την ανηφορίζω τρέχοντας... σε ένα ίσιο λιβάδι βλέπω έναν φράχτη και τα ίδια πράσινα φυτά, λοφίσκους να διαγράφονται εδώ κι εκεί... είχε σχεδόν φτάσει... κόντευε να περάσει τον φράχτη... δρόμοι που ξεμακραίνουν... εν αναμονή...

Είμαι ξαπλωμένος στο κρεβάτι και, μπροστά στα μάτια μου, βλέπω χειρόγραφα σημειώματα και σελίδες. Όσο και να προσπαθώ να τα διαβάσω, καταφέρνω να διακρίνω μόνο κάποιες σποραδικές λέξεις... Μπροστά μου υπάρχει ένα χαρτόκουτο με μισοσκισμένα τοιχώματα, στον εσωτερικό πάτο ξεχωρίζω μια φράση... «η μοίρα των άλλων»... σε ένα καφέ κομμάτι χαρτί βλέπω... «2001»... και σε ένα άλλο λευκό χαρτί με έξι εφτά προτάσεις και κάμποσες διαγραμμένες λέξεις διαβάζω «λοιπόν σχεδόν ποτέ»... τίποτε άλλο. Μια σελίδα είναι γραμμένη στην αριστερή άκρη της και στην κορυφή της. Δεν βγάζω τίποτα.

Οι παλιοί μυθιστοριογράφοι, όπως ο Σκοτ, μπορούσαν να εξοφλήσουν τα χρέη τους γράφοντας... εξαιρετικό προσόν... η επιμονή αποτελεί πολύτιμο γνώρισμα για έναν συγγραφέα. Ο Ουίλιαμ Σούαρντ Χολ, λοιπόν, αποφασίζει να εξοφλήσει τον θάνατο γράφοντας. Συλλογίζεται πως ο θάνατος ισοδυναμεί με κήρυξη πνευματικής χρεοκοπίας. Πρέπει να προσέχει κανείς ώστε να μην υποπέσει στο παράπτωμα της απόκρυψης περιουσιακών στοιχείων... μια λεπτομερής απογραφή συχνά καταδεικνύει ότι τα περιουσιακά στοιχεία δεν είναι καθόλου αμελητέα και η χρεοκοπία είναι αδικαιολόγητη. Ο συγγραφέας πρέπει να είναι σχολαστικότετος και επιμελέστατος με τα χρέη του.

Κάποτε ο Χολ αποπύρε έναν επίδοξο συγγραφέα: «Είσαι ανίατη περίπτωση ματζίρη, και γι' αυτό δεν θα γίνεις ποτέ συγγραφέας της προκοπής. Κάθε φορά που βγαίνουμε παρέα προσπαθείς να τη σκαπουλάρεις και να μην πληρώσεις ό,τι σου αναλογεί. Ο συγγραφέας έχει την πολυτέλεια διαφόρων ελαττωμάτων, αυτού όμως όχι. Στο λογοτεχνικό κουρμπέτι δεν έχει παζάρια. Όταν χρωστάς, πρέπει να τα ακουμπάς. Αν δεν είσαι διατεθειμένος να πληρώσεις, βρες άλλο επάγγελμα». Τούτα τα λόγια σήμαναν και το τέλος της φιλίας.

Σε κάθε περίπτωση, ο πρώην φίλος όντως ακολούθησε τη συμβουλή του Χολ, πιθανότατα άθελά του. Διοχέτευσε τα χαρίσματά του στις δημόσιες σχέσεις, όπου κανείς δεν είναι υποχρεωμένος να πληρώνει.

Έχεις κάθε δικαίωμα να ρίξεις τον σπιτονοικοκύρη λοιπόν, αν σε παίρνει και αν είναι ανάγκη, όμως μην προσπαθήσεις να πιάσεις κορόιδο τη Μούσα. Δεν πρόκειται. Δεν μπορείς να παραχαράξεις την ποιότητα, όπως δεν μπορείς να παραχαράξεις και ένα καλό γεύμα.

*Wenn Du dies nicht hast dieses Sterben und Werden,  
Bist du nur ein trübe Gast auf der dunklen Erden.*

Όταν δεν έχεις αυτό το θνήσκειν και το γίγνεσθαι  
Δεν είσαι παρά ένας δύστυχος μουσαφίρης  
στη σκοτεινιασμένη Γη.\*

Γκέτε

Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι διακήρυτταν την ύπαρξη επτά ψυχών. Υπ' αριθμόν ένα ψυχή, η πρώτη που εγκαταλείπει το σώμα τη στιγμή του θανάτου, είναι το Ρεν, το Αφανέρωτο Όνομα. Το Ρεν αντιπροσωπεύει τον Σκνηοθέτη. Εκείνον που υπαγορεύει την τροπή του φιλμ της ζωής σου, από τη σύλληψη έως τον θάνατο. Το Αφανέρωτο Όνομα αποτελεί τον τίτλο *της σκνηοθειτημένης ζωής σου*. Όταν πεθαίνεις, το Ρεν ξεμυτίζει.

Η δεύτερη ψυχή, και η επόμενη που την κοπανάει από το ναυάγιο, είναι το Σέκεμ: η Ενέργεια, η Ισχύς, το Φως. Όταν ο Σκνηοθέτης δίνει οδηγίες, το Σέκεμ πατάει τα απαραίτητα κουμπιά.

Η τρίτη ψυχή, και τρίτη στη σειρά κατά την αναχώρηση, είναι το Κου, ο Φύλακας Άγγελος – γένους αρσενικού,

---

\* Ελαφρώς παραλλαγμένοι στίχοι της τελευταίας στροφής του «Selige Sehnsucht» του Γκέτε (1814).

θηλυκού ή και ουδέτερου... απεικονίζεται σαν μια ιπτάμενη οντότητα η οποία απομακρύνεται με φόντο την πανσέληνο· ένα πουλί με απαστράπτοντα φτερά και κεφάλι φωτός. Μοιάζει με κάτι που ενδεχομένως να έβλεπες σε κάποια κουρτίνα ινδικού φαγάδικου στον Παναμά. Το Κου είναι υπεύθυνο για το υποκείμενο και είναι πρόθυμο να τραυματιστεί για να το προστατέψει – βεβαίως, οι τραυματισμοί δεν είναι μόνιμοι μιας και οι τρεις πρώτες ψυχές είναι αιώνιες· επιστρέφουν στα Ουράνια και μεταγγίζονται σε άλλο σώμα. Οι υπόλοιπες τέσσερις ψυχές δοκιμάζουν την τύχη τους στη Χώρα των Νεκρών παρέα με το υποκείμενο.

Η τέταρτη ψυχή είναι το Μπα, η Καρδιά, και συχνά είναι ύπουλη. Έχει σώμα γερακιού και φέρει το πρόσωπό σου, συρρικνωμένο σε μέγεθος γροθιάς. Πληθώρα ηρώων έχουν γονατίσει επειδή το Μπα τους ήταν παράσπονδο – ο Σαμψών, για παράδειγμα.

Η πέμπτη ψυχή είναι το Κα, ο Δίδυμος, και είναι στενότατα συνδεδεμένη με το υποκείμενο. Το Κα, το οποίο συνήθως φτάνει στην εφηβική ηλικία τη στιγμή του σωματικού θανάτου, αποτελεί τον μοναδικό αξιόπιστο οδηγό από τη Χώρα των Νεκρών μέχρι τις Δυτικές Χώρες.

Η έκτη ψυχή είναι το Κχάμπι, η Σκιά, η Μνήμη. Αποτελεί ολόκληρο το διαπλαστικό υπόβαθρό σου, από τούτη τη ζωή και από όλες όσες προηγήθηκαν.

Έβδομη ψυχή είναι το Σέκκου, η Σορός.

Πρωτοήρθα σε επαφή με τούτη τη θεώρηση όταν διάβασα τα *Αρχαία δειλινά* του Νόρμαν Μέιλερ. Τότε συνειδητοποίησα πως αντανakλούσε με ακρίβεια και το δικό μου μυθολογικό πλαίσιο το οποίο καλλιεργήθηκε με την πάροδο πολλών ετών, ήδη από τη γέννησή μου.

Το Ρεν, ο Σκννοθέτς, το Αφανέρωτο Όνομα είναι η ιστορία της ζωής σου, το πεπρωμένο σου – η σύνοψη της ζωής σου σε μια λέξη ή μια πρόταση.

Νίξον: Γουότεργκεϊτ.

Μπίλι δε Κιντ: ¿*Quién es?*\*

Και ποιο είναι το Ρεν του Σκννοθέτν;

Φρενιασμένοι ηθοποιοί αφήνουν τηνπραμάτεια τους σε χιλιάδες επιπλωμένα δωμάτια και καλλιτεχνικά ξενοδοχεία: «Μη σκας με τούτη τη σαβούρα, Τζον. Ο Σκννοθέτν έχει ανέβει στο σανίδι, και ξέρεις τι σημαίνει αυτό στη σόου μπίζνες: *ο σώζων εαυτόν σωθήτω!*».

Το Σέκεμ παίζει τον ρόλο του Τεχνικού μου: φώτα, κλακέτα, κάμερα.

«Κοίτα, αφεντικό, το Σεκ δεν μας φτάνει ούτε για να βάλουμε φόκο σε γριά μέσα σε ψωριάτικο ξενοδοχείο, κι εσύ θες να σου φτιάξω τυφώνα;»

«Τι να σου πω, Τζο, πρέπει ν' αρχίσουμε το ξεπατίκωμα τότε».

«Οι λεφτάδες είναι μαλακισμένοι, δεν ξέρουν ούτε τι κουμπί να πατήσουν ούτε και τι κάνουν τα κουμπιά. Ό,τι πείτε – αρχίστε το ξεπατίκωμα και τις λεπτομέρειες αφήστε τις στον Τζο».

Λοιπόν, όταν λαμβάνουν χώρα πραγματικές καταστροφές, το Σεκ που εκλύεται είναι να τραβάς τις κωλότρινες σου: θυσίες, κλάματα, αποκαρδίωση, ηρωισμός και αποτρόπαιοι θάνατοι. Πάντα να θυμάσαι ότι ένα περιστατικό αφροδίσου νοσήματος αποφέρει περισσότερο Σεκ απ' ό,τι μια ολόκληρη πτέρυγα καρκινοπαθών. Και τότε γίνεσαι μάρτυρας των πιο χαμερπών ανθρώπινων πράξεων – θυμάσαι εκείνον τον Ιταλό καμαρότο που ντύθηκε γυναίκα και τελικά ψείρισε μια θέση στις σωσίβιες λέμβους; «Κοπρόσκυλο με πετσί ανθρώπου, γεννήθηκε και σώθηκε για να δημιουργήσει νέα σημεία αναφοράς ως προς το τι συνιστά ασυνειδησία και ξεδιαντροπιά».

Όταν υπάρχει πλεόνασμα Σεκ, μπορείς να κατοχυρώσεις και το επόμενο· αν, όμως, το πρωτότυπο είναι

\* (Ισπ.) Ποιος είναι;

πλαστό, τότε δεν μπορείς να κατοχυρώσεις ούτε τ' αρχίδια σου τα δυο.

Το Σέκεμ είναι το δεύτερο που παίρνει δρόμο: «Το σκηνικό έχει ξεμείνει από ενέργεια». Πίνει ένα ποτήρι μαγειρική σόδα διαλυμένη σε νερό και εξαφανίζεται στον απόηχο ενός ρεψίματος.

**Σ**τις μέρες μας πολλοί άνθρωποι δεν έχουν Κου. Αρχιμαφιόζος: «Όξω, ρε λέρα Σκατοκού, που τεντώνεις για ένα ξεροκόμματο!».

Το Μπα είναι η Καρδιά: Αντιπροσωπεύει το σεξ. Δεν μπορείς να του έχεις καμία εμπιστοσύνη. Μπορεί να σου ρουφήξει ό,τι Σεκ έχεις και δεν έχεις. Πολλά Μπα έχουν και δηλητηριώδη ζουμιά.

Η μόνη ψυχή που μπορεί να εμπιστευτεί ο άνθρωπος είναι το Κα. Αν δεν τη βγάλεις καθαρή, δεν θα τη βγάλει καθαρή ούτε κι εκείνο. Όμως είναι πολύ δύσκολο να έρθεις σε επαφή με το πραγματικό Κα.

Το Σέκκου αποτελεί το υλικό σώμα – ο πλανήτης κατοικείται κατά κύριο λόγο από ημιθανή Σέκκου με απειροελάχιστο Σεκ που τους φτάνει ίσα ίσα για να περιφέρονται.

**Η** Αφροδισιανή εισβολή μεταφράζεται σε ψυχική κατάληψη. Το Ρεν εκφυλίζεται από το Χόλιγουντ και υποβαθμίζεται στη συνομοταξία των απανταχού Τζον Γουέιν. Το Σέκεμ είναι στη δούλεψη της CIA. Όλα τα Κου βγάζουν μάτι ότι είναι ιμιτασιόν. Τα Μπα τα έχει περπατήσει το AIDS. Το Κα είναι παράλυτο. Το Κχάμπιτ σου έχει μπαστακωθεί σαν σπασαρχίδω γυναίκα. Το Σέκκου είναι μαγαρισμένο από ακτινοβολία, καρκίνο και λοιπούς ρύπους.

Στις τάξεις των ψυχών αιωρούνται δόλος και ραδιουργία. Χειρότερη μοίρα δεν υπάρχει γι' άνθρωπο από το να περιστοιχίζεται από ραδιούργες ψυχές. Τι να πει και ο μεσιέ Ταλαίπωρας που 'χει εφτά ψυχές να τον τυραννάνε, κι ένας



αυτός οκτώ. Χωρίς αυτόν ψυχές δεν υπάρχουν, όμως πάντα αυτός είναι που τον πίνει μπουζί.

Απανταχού Ταλαίπωροι ενωθείτε! Δεν έχετε να χάσετε τίποτα – μόνο τους αχρείους τους βρομοβρικόλακες που σας αρμέγουν.

Πριν από εκατό χρόνια υπήρχαν κάπι σκυλιά που κυνηγούσαν αρουραίους. Τα έλεγαν «Μαργιόλια». Καθένας πόνταρε στο «Μαργιόλι» του προβλέποντας πόσα αρούρια θα σκότωνε. Τους αρουραίους τους αμολούσαν σε μια ψηλή κυκλική αρένα ώστε να μην μπορούν να πηδήξουν και να βγουν έξω, όμως αυτοί σκαρφάλωναν ο ένας πάνω στον άλλον σχηματίζοντας πυραμίδες, με αποτέλεσμα να δραπετεύουν εκείνοι που βρίσκονταν στην κορυφή της πυραμίδας.

Το Σέκκου είναι ο αρουραίος στον πάτο της πυραμίδας, όμοιος με τον νευραλγικό πρώτο ακέραιο μιας ακολουθίας, ο οποίος όταν εξαφανίζεται, ξηλώνεται και ολόκληρο το διατεταγμένο ακολουθιακό οικοδόμημα σαν να μην υπήρξε.

Αγγελικά αγόρια που περπατάνε στο νερό, μελιχρές απόκοσμες φωνές που καταφτάνουν από ένα μακρινό άστρο. Το Κου είναι ένα γλυκό νυχτοπούλι με ακτινοβόλα φτερά και κεφάλι φωτός, η τροχιά του τέμνει την πανσέληνο... ένας θρησκομανής μπούρτζος το σημαδεύει με την καραμπίνα...  
«Μπουρδέλο, βρομοκού!»

Οι Αιγύπτιοι πίστευαν στην ύπαρξη διαφόρων βαθμών αθανασίας. Το Ρεν, το Σέκεμ και το Κου είναι κατά κάποιον τρόπο αθάνατα – υπόκεινται και αυτά, ωστόσο, σε τραυματισμούς. Οι υπόλοιπες ψυχές που επιβιώνουν του σωματικού θανάτου βρίσκονται σε πολύ πιο επισφαλή θέση.

Μπορεί μια ψυχή να επιβιώσει της πύρινης λαίλαπας μιας ατομικής έκρηξης; Αν θεωρήσουμε πως οι ανθρώπινες ψυχές και οι ψυχές των ζώων αποτελούν ηλεκτρομαγνητικά

πεδία, μια ατομική έκρηξη θα μπορούσε να τα αλλοιώσει ολοκληρωτικά. Ο εφιάλτης της μούμιαις: η εξόντωση των ψυχών – αυτός ακριβώς είναι και ο άκρως απόρρητος ρόλος της πυρηνικής βόμβας, το επασφράγιστο μυστικό της λειτουργίας της ως Ψυχοκτόνου οργάνου: η αποκλιμάκωση του ψυχικού υπερκορεσμού.

«Ψυχές η μια πάνω στην άλλη, ντανιασμένες σαν μαδέρια και μάλιστα μη ανακυκλώσιμα διά της τακτικής του πυρός της Κολάσεως, σκάρτες πλαστικούρες».

Πρέπει να διατηρούμε το πλεονέκτημα έναντι των εαυτών μας και πάσης φύσης Ιβαναριάων\* μην τυχόν και κάποιιο βόιδι αρχίσει και γκαρίζει: «*Εχειτε ψυχές, ρε παιδιά. Δεν σας ακουμπάει εσάς ο σωματικός θάνατος!*». Θα βάλει ολόκληρη την εθνική ασφάλεια σε περιπέτειες ύστερα.

Τα ερείπια της Χιροσίμα επί της οθόνης. Το κάδρο ανοίγει φανερώνοντας τον Τεχνικό πίσω από έναν πίνακα με διακόπτες. Πίσω του στέκεται ο Ρόμπερτ Οπενχάιμερ με το ψυχρό νεκρό βλέμμα της κρατερής εξουσίας. Στο πλάι του βρίσκονται τρεις μαυροντυμένοι κουστουμαρισμένοι μεσήλικες.

Ο Τεχνικός στρίβει μερικούς διακόπτες στον πίνακα. Κάνει νόημα πως είναι έτοιμος.

«Όλα εντάξει».

«Είμαστε σίγουροι;»

Ο Τεχνικός σηκώνει τους ώμους. «Ό,τι λένε τα όργανα λέω».

Ο κυρ Οπενχάιμερ λέει: «Δόξα τω Θεώ που δεν ήταν τζούφια».

«Α, Τζο, κάνε λιγάκι γρήγορα με τις εκτυπώσεις, εντάξει;»

«Βεβαίως». Τις παρακολουθούσε να βγαίνουν με ξιτισμένο ύφος και σκεφτόταν... Τον Τζο να δοξάζετε που δεν ήταν τζούφια, όχι τον Θεό. Ο Θεός δεν ξέρει πού πάνε τα τέσσερα.

---

\* *Ivans* στο πρωτότυπο. Το δημοφιλές ρωσικό όνομα Ιβάν, το οποίο συνεκδοχικά χρησιμοποιείται για να περιγράψει όλους τους Ρώσους.